

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga

w sprawie **J. C.**

skazanego z art. 244 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 grudnia 2012 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść skazanego,

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 21 listopada 2011 r,

uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

W dniu 22 października 2011 r. do Sądu Okręgowego w L. wpłynął wniosek skazanego J. C. o udzielenie mu zezwolenia na odbycie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 4 marca 2009 r. Wobec skazanego była orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, jednakże postanowieniem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 4 marca 2010 r, zarządzono na podstawie art. 75 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w L., po rozpoznaniu wniosku skazanego, postanowieniem z dnia 21 listopada 2011 r., na mocy art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o

wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, udzielił J. C. zezwolenia na odbycie poza zakładem karnym, w systemie dozoru elektronicznego, kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 4 marca 2009 r. w sprawie o sygn. IV K

Postanowienie to, wobec niezaskarżenia go przez strony, uprawomocniło się bez postępowania odwoławczego.

Kasację od prawomocnego postanowienia, na niekorzyść skazanego J. C., wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżając to postanowienie w całości, zarzucił mu:

„rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów prawa - art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 września 2007 r. *o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego* (j. t. Dz. U. z 2010, Nr 142, poz. 960), polegające na udzieleniu skazanemu J. C. zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego w oparciu o art. 6 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, przy jednoczesnym bezpodstawnym pominięciu warunku określającego wysokość kary pozbawienia wolności – wskazanego w art. 6 ust. 2 tejże ustawy”.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna.

Warunki, od spełnienia których uzależnione jest odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, określa art. 6 ustawy z dnia 7 września 2007 r. *o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego* (Dz. U. z 2010, Nr 142, poz. 960). Stosownie do ust. 1 art. 6 tej ustawy, sąd penitencjarny, w przypadku spełnienia szczegółowo wymienionych w tym przepisie warunków podmiotowo-przedmiotowych, uprawniony jest do udzielenia zezwolenia na odbycie w systemie dozoru elektronicznego kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej jednego roku. Przepis ten stosuje się odpowiednio, zgodnie z ust. 4 art. 6 (uprzednio, do dnia 4 lipca 2012 r., ust. 2 art. 6), do skazanego, któremu wymierzono dwie lub więcej niepodlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć kolejno, nieprzekraczających w sumie jednego roku.

W świetle tych przepisów, sąd penitencjarny może udzielić zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego, tylko wówczas, gdy orzeczona kara pozbawienia wolności nie przekracza jednego roku i to niezależnie od tego, czy skazanemu wymierzono jedną karę czy też dwie lub więcej kar pozbawienia wolności niepodlegających łączeniu. W przypadku wydania wyroku łącznego, zgodnie z art. 50 ustawy, niezbędnym warunkiem do udzielenia przez sąd takiego zezwolenia, jest również to, aby wymierzona kara łączna nie była wyższa od roku pozbawienia wolności.

W niniejszej sprawie omawiany warunek co do wysokości orzeczonych kar pozbawienia wolności nie został spełniony.

Wskazać należy, że zarówno z treści protokołu posiedzenia Sądu Okręgowego w L. z dnia 21 listopad 2011 r., jak i wydanego w tym dniu postanowienia, zaskarżonego obecnie kasacją, wynika, że sąd dysponował dokumentami procesowymi niezbędnymi do wydania prawidłowego, merytorycznego orzeczenia. Z uzasadnienia postanowienia bowiem jednoznacznie wynika, że orzekający w sprawie Sąd posiadał wiedzę o wcześniejszym skazaniu J. C. wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 11 października 2006 r., na karę roku pozbawienia wolności, a co do której Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 13 czerwca 2011 r., udzielił zgodę skazanemu na odbywanie poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. Karę tą w tym systemie skazany J. C. zaczął odbywać od dnia 16 czerwca 2011 r.

Z akt sprawy wynika więc jednoznacznie, że skazanemu J. C. dwoma wyrokami Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 11 października 2006 r., i z dnia 4 marca 2009 r., wymierzono kary pozbawienia wolności, wobec braku przesłanek z art. 85 k.k., niepodlegające łączeniu, które skazany miał odbywać kolejno, a ich suma wynosi rok i 6 miesięcy, a więc przekracza ustalony w ustawie rok pozbawienia wolności.

W tej sytuacji doszło do rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy w L. przepisów ustawy z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, poprzez zastosowanie wobec skazanego art. 6 ust. 1 z pominięciem treści ust. 4 art. 6. Opisane uchybienie sądu miało istotny wpływ na treść postanowienia, albowiem prawidłowo dokonana w niniejszej sprawie ocena przesłanek statujących możliwość udzielenia skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia

wolności w systemie dozoru elektronicznego, winna doprowadzić sąd do odmiennego rozstrzygnięcia. Zaszła więc konieczność uchylecia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wniosku skazanego.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.